

לילי

בין הזאבים

סופי. המוכר הגדול התחיל לצרוח עלי ב- צעקות גדולות, אסר על הקטן לקחת את ה- ארטיק. ברחתי.

★ ★ ★ הכפיל של שרף

א הרחק משם, בסימטה אחרת, שכנה על הכביש חבורה גדולה — או אולי מוטב להגיד עדר של זאבים. מה אני אומרת זאבים? נמרים. הם הסתכלו אלי בצורה כזו זאת כפי שאני כבר לא רגילה מומן. ניסיתי לעבור — ולפתע חסם כיסא את דרכי. "תפאדאלי!" אמר לי אחד מבני-הת- חרות. בלי הרבה בעיות ישבתי — בטוחה בעצמי. משום שהצלם עמד לא רחוק ו- השיגה.

מייד רצו כולם להזמין לי כל מיני דב- רים. סירבתי באדיבות. בכל זאת הביאו קפה ובאסכולה מתוקה. התכבדתי. מסביב הצ- טופפו בחורים, הסתכלו בחורים מהחלונות, ישבו בחורים. הרגשתי כמו בהרמון הפוך. ראיתי שהבחורים מעשנים נארגילה — וביקשתי סיבוב. הם סירבו, באדיבות וקצת בפחד. ביוזר עמד ריח מתקתק. המשכתי לבקש לסיבוב — ולפתע שתקתי: הבנתי ש-

ישראלים כבר התרגלו לשטחיהכי בוש ולירושלים העתיקה — אבל האם תושביהגדה התרגלו לישראליות? רציתי לבחון את הדבר. הלכתי הביתה, עשיתי תסרוקת מורחית, לבשתי את בגדי ההדוקים ויצאתי לבדוק איך מתייחסים בי- עיר העתיקה בירושלים לישראלית מודרנית. בהתחלה לא קרה שום דבר. רק מבטים סמויים הועפו לעברי. התחלתי להרגיש בי- טוב, ביקשתי ממוכר קטן שימכור לי אפי- רוח. אבל הנער התעקש: "אפרוח — 25 אגורות." זה נראה לי יקר, ואז הגיח סוחר קטן אחר, מחמוד עלי שמו, והסביר לי כי- ערכית: "אפשר להשיג ב-15 אגורות — אבל רק כמה אפרוחים ביחד. אחרת האפרוח יתעצנץ יותר מדי."

סירבתי, אך הצעתי להזמין למשהו. הוא סירב. קניתי לו ארטיק, וזה היה כמעט

זאב מלמעלה

אני יוצאת לסיקור דעת-הקהל בגדה ובעיר העתיקה על האשה הישראלית המודרנית ונתקלתי ישר מההתחלה במבט מסועשע של גבר צעיר הצופה בי מעל לגרם מדרגות המתפתל בין החומות.

הודיתי לו יפה — ולאכזבתו נאלצתי לקום וללכת. אני רק מקוה שימצא אשה יפה וטובה תמורת לא יותר מאלפיים לירות.

מבט קר ומלא-שינאה

★ ★ ★ א ב בין חומות העיר העתיקה לא נגעו

א ב, התנפלו עלי דווקא — הסדרנים ה- יהודיים ליד הכותל המערבי.

העפתי בו מבט אחד ואמרתי לעצמי לא, תודה וילגתי למידרכה השנייה, כשכל ה- המון המסתכל, מסתכל, ממשיך להצטופף מסביבי. בין השורות הסתובב נער-חמד ו- זימום תחת שפמו, בשקט: "חמישים לירות, חמישים לירות..."

ממש נעלבת. ואני תמיד חשבת שאתני שווה יותר. הרחק יותר שוב הגיח השברולט השחור. ניסיתי להתעלם מזה, ואז ראיתי את בחור ה-50 הלירות. הפעם הוא הציע שישים. לא עניתי, ואז הוא ביקש להתעניין — מאיזה בר עשויה הקצרצאית? כיוון שהיתה זו התעניינות המלחה בתנועת-ידי, שאימה להתקרב יתר-על-המידה, לקחתי את הידיים, את הצלם ואת המכונית וברחתי סופית מן השטח.

צחוק בצד

אבל נרנעתי רק ל- יד אנשי המשטרה הצבאית שכיבדו אותי בחבישת כובעיהם.

לילי אורבי

הם ניגשו אלי, צרחו עלי, כיפתרו לי את כל הכפתורים, קרעו אחד מהם, ורק אחר- כך עזבו אותי במנוחה. מן הכותל הביא אותי הסוחר שלי לקבוצת אנשי מישמר הגבול, שחנתה באחת הסימי- טאות, ליד החומה. הם היו בחורים יפים — והסתכלו עלי בהתחלה בחשד רב, בעיני ה- תכלת והשקד שלהם.

פשוט — לא הבינו בדיוק מה הייצור הזה, הנראה כמו ערביה, מדבר ערבית ובכל זאת טוען שהיא יהודיה. נאלצתי להראות להם תעודות.

★ ★ ★ עין מוז ברך

ירושלים המאוחדת נסענו הלאה, לרמאללה הערבית — לאחר שהספקתי להחליף את בגדי הצנועים בחצאית מיני נר- עזת, ולאפר את פני ביסודיות רבה יותר. ואומנם, קבלת-הפנים אותה ערכו בני רמי אללה לקצרצאית שלי היתה סוערת ביותר. עוד לא הספקתי להיעצר ליד דוכן כדי לאכול פלאפל — וכבר טובבו אותי המונים המונים. איש לא אמר מילה: אבל כולם הצטופפו קרוב-קרוב, והסתכלו ממש עין- מוליברך, על הקצרצאית הירוקה ועל סנדלי אברהם אבינו אשר נעלתי.

העסק התחיל להיות לי לא נעים. התחלתי לנוע במהירות של 50 קילומטר על הכביש — וכמעט נידרסתי על-ידי שברולט שחור, מבריק וחיכני.

אולי הם מתנגדים משום שאין הם מעשנים דווקא טבק סהור. פגישתי הבאה היתה עם עומאר שארף. אם לא הוא — היה זה הכפיל שלו, אמין בן ה-23. האם את לא יודעת שאצלנו לא יושבים כך ושותים קפה? שאל אותי בער- בית, בחומרה רבה. הפולתי עניינים והבטחתי לעצמי רק לשתות תה.

אולי את מוכנה להתכבד גם אצלי בי- בית? היתה שאלתו הבאה. נעניתי בחיוב — והתחלתי להפש במבטי, בייאוש ממש, אחר הצלם שנעלם לפתע. בסוף גיליתי או- תו, מבויק מאחרי ערימה של תמרים ו- תאנים.

רמזתי לו — ולאכזבתו הרבה של אמין עלינו לדירתו שלוש-חזר.

★ ★ ★ חמישים ארף מוחר

ענה שעלינו בחורי-המדרגות, נפתחו, כבוד-פלא, כל הדלתות. עיניים גורי- לות הסתכלו במחזה הבלתי-רגיל, מן ה- חשכה.

"נארימאן! קההו!" צעק אמין, כשרק נכי- נסנו. אחיותיו של הבחור הגיחו מחדר סמוך, הכינו קפה. אמין עצמו שלף את ה- כיבוד מן הארון, בתנועת-ידי אבירית: הביילת ביסקויטים תוצרת פרומיו. ישבנו, אכלנו ביסקויטים ושתינו קפה. שאלתי אותו כמה זה יעלה לו, כשירצה לקנות לעצמו אשה. "המהר עולה בין אל- פיים לארבעת אלפים לירות שלכם", הגיב. אחר-כך הסתכל בי במבט רב-משמעות והו- סיף: "אבל בשביל אחת שיושבת פה בי- חדר, הייתי מוכן לשלם אפילו חמישים אלף."

זאב מהצד

היתה מנת-חלקי השכיחה בסיוע, כפי שעושה זאת הנבר, הצועד מאחורי.